

Защото и земята е голѣма, но когато Господъ прати човѣка на земята, каза му: „Иди завладей земята, елементитѣ“, и понеже ние не можахме да завладѣемъ земята, Господъ ни даде една малка земя, която е вътре въ нашата глава, — нашиятъ мозъкъ: като знаемъ какъ да завладѣемъ нашия мозъкъ, ще намѣримъ законитѣ, чрѣзъ които ще завладѣемъ и земята. Ако не можете да владѣете вашитѣ мозъчни центрове, вашитѣ чувства, ако не можете да насочвате вашата воля, какъ ще насочвате друго извѣнъ васъ? Значи, не можемъ да положимъ друго основание. Има извѣстенъ законъ, който ограничава нашата дѣятелностъ; само по извѣстно направление и вътрѣ въ него ние можемъ да сторимъ всичко, да бѣдемъ всесилни. И нашето щастие или нещастие ще почива върху тази велика мисль — доколко ние правилно вървимъ.

Съ тази бесѣда искамъ да ви наведе на мисльта да започнете да градите вашия животъ. Единъ примѣръ за изяснение. Въ диритѣ на единъ пѣтешественикъ, който ходилъ да прави изслѣдвания на изтокъ, попадналъ единъ дивъ бикъ, който го погналъ. За да се избави, този пѣтешественикъ намѣрилъ единъ празенъ кладенецъ, влиза вътрѣ и се хваща за едно дръвче, което е било израснало въ този кладенецъ. Бикътъ дошелъ отгорѣ, почналъ да го глѣда, обаче същеврѣменно пѣтешественикътъ забѣлѣжилъ, че долу въ кладенеца го чака змия, и той се замислил какво да прави: нагорѣ не може да излѣзе, надолу също не може да се пусне, държи се здраво за една вѣтва. По едно врѣме забѣлѣзва, че горѣ на това дръвче има малко медець и като забравилъ,